

Kokusu Sinmiş

— Sinan Ceylan · 06 Mayıs 2020

Kokusu Sinmiş

Toprağa ellerinin kokusu sinmiş yağmur misali.
Kirli dünyaya düşen ilk damla gibi buram buram..
Ne de güzel dağılmakta,
Burnuma, gözlerime, yüreğime,
umarım senin de yüreğine...

Karanlığın ortasında umuda alev
Aşka davet, özleme vuslat,
Yarına davet,
Bna eziyet sanki..

Ellerine rüzgarın kokusu sinmiş,
Bir meşenin palamudunu, bulutlara ekerken.
Ve aya,
Ve güneşe, tüm kainata...
Ayrılığa baş kaldıran kardelenim
Yüzünü aydınlığa seren çiğdemim,
Hasret gözyaşlarımı görmeyenim
Parmaklarının şefkatiyle nefes aldığımı bilmeyenim...

Hangi atom bombası siler bu kokuyu
Hangi afat, tufan...
Hangi hançer, yüreğime saplanan...

Ellerine toprağın kokusu sinmiş
Şu an başımı yasladığım,
Duyman için Allah'a yalvardığım...

Şimdi bir volkan daha patlattım havai fişek niyetine
Bilirim duymayacaksın, görmeyeceksin,
Belki hissetmeyecek, bilmeyeceksin.
Ve yine kanatacak yüreğimi kırmızı karanfil misali lavlarım.
Büyüttüğüm, savurduğum ve içinde savrulduğum lavlarım

Benim lavlarım

Elime elinin kokusu sinmiş.
Toprak gibi, rüzgar gibi, güneş gibi, deniz gibi...
Silmiyorum, silemiyorum...
Yokluğunda kokunla avunup,
Hiç var olmayışını sindiriyorum.

Özlemime yüreğinin kokusu sinmiş.
Dindir...